

АМЕРИКАНСКИ ЧУДОВИША

Дерек Лонду

АМЕРИКАНСКИ
ЧУДОВИША

Артлайн Студиос
София, 2021

Дерек Ланду
AMERICAN MONSTERS
copyright © 2016 Дерек Ланду
All rights reserved.

Този творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писмено позволение на издателя.

АМЕРИКАНСКИ ЧУДОВИЩА

Студиото на А 2021

Всички права запазени.

Автор: Дерек Ланди

Превод: © 2020 Ивелина Минчева-Робадова

Редактор и коректор: Стоян Христов

Корица: Георги Мераджиев

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

ул. „Червена стена“ №4

тел. +359 2 411 00 02

artline-store.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

artline@artline-comics.net

ISBN 978-619-193-231-3

Посвещавам тази книга на Морган.

Човек, променил си се...

Амбър вижгаше тадасъм за първи път. Не беше попадала и на рисунката госега. Оприничаваше го, гокамо все побече се прибулжикаваше към него, на някак сладко, очарователно животноче от филмчетата на Дисни. Определено изобщо не си го преспаляваше така. Беше нахлула в мози Уолмарт с очакването да я посрещне орга кръвожадни чудовища, а не това самичко пухкаво създание, което си пробваше слънчевите очила в ношата.

И въпреки това се преобръщи. За всеки случай! Тялото ѝ се вземени и тя *смята* се превърна в онази червенокожа красавица, *нейни* бяха и силното и спройно тяло, както и рогата. Мина покрай манекен, облечен госуци, като нея — с клун за ъога и помник, с тази разалка, че грехите на манекена бяха в ярко оранжево на сив фон, гокамо тегу на Амбър бяха черни, а и ѝ споняха по-гобре. Не ѝ се искаше да спресе тадасъмчето, защото погсбурна тихо и леко, прегу да се пояби го него.

— Ей, зграбей — прошепна тя, пристъпвайки още по-близо. — Ей, малко човече.

Тадасъмът избърна поглед към нея, кидна глава настрана и изгаде недоумяващ зъргорещ збук.

— Я да будим кой е най-послушният малък тадасъм? — прогважи Амбър с усмивка, като разпери пред него празните си длани. — Кой е най-сладкият малък пакостник? Да не би да си ти? *Ти* си, нали?

Тадасъмът очебидно се съгласи, защото се ухили радостно, а гърбавият му език висна от устата му.

Амбър отбърна неболно на усмивката му. Надяваше се острите ѝ зъби да не го изплашат.

— Търся господаря ти — заяви тя с тих глас. — Дали ще можеш да ме забегеш при него? Би ли могъл да го направиш?

Тадасъмът се заклапушка към ръба на випрнатата и протезна ръце да я прегърне.

— *Таква* си сладурче — изрече Амбър. — Камо прикълча с господаря ти може и да те взема с мен. Какво ще кажеш? Как ти се спруба цегята за жубом на пътя? Допада ли ти?

Тадасъмът изчурулуца, а Амбър се погсмихна. Съмняваше се Майло да ообори отглеждането на гомашен дьобимец

на загинала сегадка в Царджъра, но пък и мой беше изчезнал в някой друг край на мода, така че мнението му не можеше да има тежест.

– Имаме сегадка тогава – заяви тя, – ти ме отбегваш при Пол Акстън, а аз – те осинобявам.

Съзганицето втугна огромните си очи към нея, а тя едва се сдържаша да не го гребне в обятията си още на мига, но нещо я възпря. Може би имаше нещо в готовността в очите му да се хвърли в презръдките ѝ или пък в широката му, прекалено широка, уста с вусички онези зъби, а може би се гържеше на факта, че колкото по-широко то ококорваше очи, толкова повече червени вени виджаше Амбър да цъпкват насред бялата му козина.

Каквато и да беше причината, тя все пак се поколеба да го втугне на ръце, а на мадамъма това не му хареса. Хиц гаже не му хареса.

От гребните му ръчички се изгърджиха гребни нокти и то замахна с тях към нея, а Амбър се отпърпна рязко. От мясната резка на бузата ѝ се стече струйка кръв.

Тя изгедга небяръщашо мадамъма.

– Мадамко дайненце такава – цъмърмору тя.

А стъганието ѝ се нахвърла, една малка цтпрещяла топ-ка от козина и зъби. Амбър го отблъсна, но залитна, а в това време мадамъмл пагна на земята и на секундата възобнови атаките си. Тя ги избягваше доколкото можеше, като запращаше разни прегметн по него, отскачаше, за га избегне замаха на ноктите му, но той прогържаше настъпването си, докато избегнъж не я приписна така, че га няма накъде га избяга. Тя ритна по него, но не го улаучи, а той ѝ скоочи на крака и опита га зарови ноктите си в палтма ѝ, но кожата ѝ цзпог клучна за ъога се покри с черни люспи, които отблъснаха мадамъма. Точно преди га пагне на земята обаче, зграбуил ритник на Амбър съумя га го срещне и га го запрати нагадече в сенките.

Тя се затпуча към секцията „Направи си сам“, заслушала се в изгайническото топуркане на злите гребни крачета. Дочу някакъв шум и се избвърна, но погледът ѝ не срещна

нишо грузо освен мрак. Тя отстъпи, а кракът ѝ се бутна в нещо тежко. На земята там dejеше някакъв мъж, покривш неколкократно с фланелки за хоккей. Тя приклепна и ги махна от него, а изпод тях първо изплува униформата на пазача, а след нея и лицето му – успата му зееше в безмълвен пистък, а очите му ябълки дупебаха.

Амбър се повдигна и в този миг на рамото ѝ се настани едн маласъм – раздичен от първия, с по-тъмна козина, а тя изруга и го избутта с ръка. На рафтовете над нея се появиха още от съзганицията и се заслускаха наоду с триумфанти кръвци на сагистично удоблетборение. Едно от тях се пручеми върху главата ѝ, а ноктите му се залептоха в косите ѝ. Тя го изгърла и захържа за крака му, но докато маласъмът се гънеше и циракаше с челостп, груг се спусна право върху рогата ѝ, набучи се на тях и започна да къвич, гърчейки се в агония.

Амбър изтвърси и изрита онзи на ръката ѝ, изгърла гругия в гокато кръвта му още осезаемо се стичаше по скалата ѝ, стовари крака си върху него така, че га накара гребната гадина га замълчи.

Тя себег поглег към бъркотията, която оставяше смег себе си, а чубството, че разперушнва някакви плюшени мечета не я нанускаше.

Разнесе се пронизителен вой и едн маласъм ѝ се нахвърли с проклем електрически трион. Тя отскочи назад и се опита га го изрита, но стъганцето беше прекалено бързо. Алсупите ѝ *вероятно* цяха га я предпазват срещу осприето, но не ѝ се цскаше га тества предположението си. Тя скочи върху егна от масите витрини, която се оказа паянтова като квалитикаща се лодка, а маласъмът започна га кръжи окодо нея като акула с перка от въртящ се назъбен метален гук. Въртеше се и не спираше, кикомейки се като обезумял и забързваше все повече и повече ход, само че явно се спъна, защото избеднък гискът изчезна и кикомът секна, а бърб въздуха дптнаха парчета козина и месо и електрическият трион изгасна.

Амбър останала на място, за га се увери, че не ѝ погакгат никакъв номер, обаче поредният маласъм се напнесе в

краката на масата и в съсвбвщица моментт ѝ се надожки га скочи, като се приземи върху *нешо* в мрака и отскочи като на пружина от него, след което се стовари с трийск в оконността на спортните стоки. Изправи се, но краката ѝ се бяха оплели в нещо и тя се свлече, като понесе със себе си етажерката със спортни екипи го нея.

Остана да лежи пъшкайки на земята. Около нея нещо се раздвижи, разнесе се приглушено хихикане, а когато тя вбигна позлеу, над нея се беше навесил таласъм, спуснал стик за голф в ръце.

– Благах! – изквбича той и замахна със стика право към лицето ѝ.

Черните люспи изпъкнаха точно пред угара, но въпреки това я забоя авски много и Амбър се претърколи наспранн, улови се за егин от рафтовете и се издърпа, за да се изправи, тъкмо за да посрещне егна беузболна бухадка в Звбигте. Завъртя се и се препъна в собствения си крак, подетя нагору и повлече със себе си стойка с ракети за тенис.

Таласъмът с бухадката се захилл, скочи от стойката с ръкавици за беузбол и побягна нанякъде. Амбър го остави га си върви по пътя и се съсредоточи върху усилцето га остане изправена на крака.

Когато спря га ѝ се вие свят, в подезрението ѝ попагнаха гва гребни силуета, застанали върху преобърнатата стойка и размахващи ракети. Два таласъма, които бяха навлекли гетски екипи за тенис – този отляво носеше белл шорти с погхогвщица тениска, а гругувят отгясно си беше обул плицурана полщка. Имаха си гори лентл за коса.

Първият хвърли егна тийка високо във въздуха – само гето не беше тийка, а егна от очните ябълки на охраната, а когато гругувят замахна с ракетата към нея, тя се пресна на на парчета само при гопцра. Таласъмът црева сманно и гойде регьт на гругуци с подщката га хвърли своята очна ябълка във въздуха: той замахна с ракетата и отбедаяза прекрасен угар, а окото попагна право в лицето на Амбър със звучно пльокване, при което тя се хвърли срещу тях. Таласъмте скочиха от стойката и побягнаха с писци.

остриелата, но сзуганията бяха прекалено бързи. Само за миг вече се бяха накатерили по нея и забиваха яростно ножовете си. Тя прогърджи да се търкаля, но проклетниците успяваха да запазят равновесие като някакви акробати. Дрехите на Амбър биваха накълцани на парчета, но лоспите ѝ все още я покриваха от глава до пети. Някои от гребните нещастници се опитваха да напикат върховете на ножовете си между отгелните лоспи, за да пронижат кожата пог тях. Онези на главата ѝ пък бяха решени да забият остриелата си в очите, ушите и устата ѝ.

Амбър се замаята дуго, успя да цзбута няколко от себе си и с мъка се цзправи го сегнало повоженце, но в този момент я задя приливна вълна от маасъми. Някак успя да се претърколи по корем и се опита да заплъзи, но съществата отнобо я притиснаха пълно към земята.

И тогава се появи гостогарят им.

— Уф, мамка му – цзмърморц мя.

2

Мъж на средна възраст с печално изражение – Пол Акстън гоблачи ефтин пластмасов стол. Седна на него и сведе поглед към Амбър.

– Значи ти си била новият представител на Сивийния гемон – поге мой – госта по-хубавка си от предишния, честна дума. Демоните на Астарот винаги са сред най-красивите, забелязала ли си? А можех да бъда егин от вас. Можех да поускам га стана гемон – висок и силен, красив. Също така и червен, и с рога, ама няма как човек да има всички. Аз, разбира се, не поусках нищо егно от тези неща. Пожедах си егинствено способността га мога га общувам с тези удивителни създания.

Амбър се помъчи га отговори, но удивителните създания не спираха га се опитват га забият ножове в устата ѝ.

– Аз, естествено, съм чувад за теб – проръжди мой. – Разбрада си за гемоничната си наследственост само преди няколко месеца, нали така? Коемо означава, че си на шестнайсет. На тази възраст се случват всички тези работи. И преминаваш през всички онези... *промени*. Само че вместо га последва егин спомняващ семейството ми, вашите са тръгнали га те преследват из цялата страна. Вид и Белти

Дамонт. Носи им се не много добра слава на тези гвямцата в опрегелени среци. Интересно е да се отбележи обаче, че не са единственият родител, който обичам да си похапват гецата. Дъво̀ве, подярни мечки, някои видове прериини кучета... всички те се отпават на гетейбу̀йство, когато им го̀йде музата. А и много грузу. И то говорим само за бозайниците. Обаче единствено гемоните като тбюител родител са си присвоявали силата на отпочемата си по такъв безсрамен начин. И колко години провъждавам вече? Стопнина? Или повече? Имада си брам и сестра, надл, погванати от вашите и гружкките им? Трудно мога да си представя какво ли е било усещането. Приливът на сили. Вкусът на безсмъртието. И тогава дошѝа и твоият рег да те сервирам за вечеря. Само че с теб родите са се сменили, надл така? Откакто си и представител на Астарол добитте са се пребърнали в пльчката, а пльчката ги е погнала по пешите. Само че пльк, очевидно, префиг сегашното ти положение, ловецът отново попада в ролята на пльчка. Кръговоротът на живота рядко е мидостив.

Акстѝа се погсмихна ерва голубими.

— Отгавѝа, много отгавѝа, бѝах нещо като антрополог... а сега съм толкова повече от тбва. Побетпих живота си на изследването на съзгания като тези тласъми — съзгания прекалено по̀кварени да оцеляят в гнешния свят. Виж се, например теб. Аюспитте ти са прекрасни. Не може обаче да им се разчита много, надл? Открий по време на проучванията си, че са обвързани с несъзнавателните ти инстинкти. Да, имаш контрол над тях го някаква степен, ама се обзалагам, че е имало вече случаяи, в които са предали гоберуето ти, надл? И то точно когато имаш най-голяма нужда от тях, така ли е? А запитвада ли си се някога защо е така?

Амбър не помръгваше. Таласъмитте отново настъпиха в атака към очите ѝ, затова тя ги замбори и стисна клепачи, без да побуга глаба. Някои от тях, разположили се в голната подовина на мядлото ѝ, все още се опитваха да забият ножовете си между Аюспитте ѝ. Тя подлагаше немоберни усилия да запази самообладание.

– Всичко е въпрос на позсъзнание – провъджди Акстън. – Ако самата ти вървеш, че би трябвало да си подучиш някак наказанието за греховете, които си извършила, или ти престои да извършиш, алосите ти ще побоят да бъдеш леко ранена. Изключително интересно наистина и само как е обвързано с личното усещане на човек за себепонавист. Ами ти, млада гостопица? Сигурно си свършила гостата съминимелни работи, че да те направят пресдавател на Сицилия гемон. А доколко всъщност ти се отразяват тези твои грехове? Колко ли те изняждат отвътре?

Амбър се опитваше да не се вслушва в приказките му, но той беше напълно прав. Алосите ѝ трябваше да я защитят от Елиас Маук в онзи ген, преди да приспицнам в Дезвлейшън Хил, да предизвят пръстите ѝ от чука му. А и в досегашните ѝ битки: понякога спираха юмрука или острието, но други пъти – не. Небедняк я бяха предали. А ако ѝ изнебрияха и сега, щеше да стане само на цгенцик за тези съществува.

– Всичко се свежда до съмненето – казваше Акстън.

Гласът му беше отбратимелен. Всичко в него: гласът му, отпуснатите му рамене, жадното му щръкнало коремче – всички крещеше „загубенияк“. И не само това, крещяха също и „изгубен“. Сломлен.

– Спращана работата, а? В мига, в който се проккрагне и най-макото съмнение, всичко започва да се обръкква.

У Амбър се надигана смут, когато тя усети как алосите на корема ѝ започват бавно да се отръкват. Опита да ги погичи на водята си, да ги накара отново да се надигнат, но те се свиха още повече за отрицателно време. Тя се припусна към пога и положи всички усилия да запази прилично самооблагане, но все повече и повече от алосите ѝ се прибуираха. Егун от ножовете, прокаран по червената ѝ кожа ѝ пусна кръв.

За какъв се мислеше този... Акстън. Този загвник. Как само пдямпаше за съмнение. Как ѝ разправяше, че алосите ѝ не се погичнават на водята ѝ. Той беше виновен. Той ѝ вкара тези мисли в главата и ето ги сега загнезвудли се там, а колкото

повече се мъчеше да не се замисля за това, можава повече го ремисляше и длюспитте ѝ прогърдяхаха да се отгърлят.
– *Уба ге на побий* – изрече Акстън и мадасъшитте замърмориаха, но преустановиаха за момент ръгането си с ножвете.

Амбър побугна глаба и го поглегна многозначително.

– Ти ги контролираш.

– Аз ли? – отвърна той. – Не, никак гаже. Но им приказвам, а те ме слушат. Не са ли чудесни? Удивителни порражателци. Макар че ми се струва, че са възприели някои бредни навици от можава много гвезгане на медевуци.

– Знаеш защо съм тук – заяви Амбър.
Акстън кимна.

– Защото сключух сгелка със Суйдъния гемон и бягам от Загърдженцията си към него.

– Изпрати ме да те заведа обратно при него.

– И се учуубаш, че се съпротидвавам?

– Мене – отвърна тя. – Никак гаже. Даже го очаквах, ако трябва да съм честна. Учудиаха ме обаче шантавите ти гребни стъганци, които търчат наоколо.

Акстън се усмихна.

– Не ги очакваше, а?

– Не – потвърри Амбър.

Вече усещаше подх по цялата си кожа, където все повече от длюспитте ѝ се прибураха. Кръстът ѝ сега дъсна оголен и тя очакваше всеки миг да почувства как някой нож се забива в палтма ѝ.

– Умник си ти – заяви тя.

– Така ли?

– Успя да ме накараш да се усъмня в себе си.

Той се погсмихна.

– Ама си е вярно. Разбучираш ли, Аспаром няма как да те направи *свдсгм* непобесима. Всички вие гемоните имаме нужда от такакви пробойни в защититте си, както в преносния, така и в буквалния смисъл на гумата.

Ръцете ѝ бяха напълно незащитени. И Амбър ясно усещаше как ноктитте на мадасъшитте се впиват в кожата

и. Чувстваше как стигената спомана на ножовете им се пристилка към допашките ѝ.

— Той не просто те е гарил със способността да разговаряш с тези гребни прокламентици, нали? — попита тя, макар да беше почти напълно сигурна, че знае отговора.

Акстър сви рамене.

— Мога да разговарям с всички и всекиго.

— В това число и с мен. Принуждаваш ме да се успокоя. Колкото по-спокойна съм, толкова по-малко ме защитавам дясните ми.

— Та ние просто разговаряме.

— Докато ти се поготвяш да ме убиеш — заяви Амбър.

— Това ще е помежду гругото, не мислиш ли? Аз га не съм някой агресор?

— Колко гуши си убил вече?

— Има си гостатърчно хора по света, млада госпожице. Докато тези маласъмчета хич не са така многобройни. Макар че, ако трябва да сме честни, се размножават невероятно бързо — каза Акстър и кимна гемонспрапитивно към егун мадасъм, който се клатушкеше към него, погърбянал с две ръце изгумшия си корем. — Но пък са им необходими госта специфични условия за гнездене, за да могат да снасят яйцата си. Една госта характерна среда, която га им пресостави, както необходимома гемпература за самото снасяне, така и храната за новорогените.

— Така ли? — отвърна Амбър. — И къде ще га е това място?

Акстър премисна многозначително.

— Че как къде. Бърху теб.